

Det gør mig saa ondt, at jeg skal udsætte dig og Fa'er for al den Ubehagelighed — men det maa I ogsaa se at tilgive mig.“

„Vi har jo aldrig været synderlig glade for den Forbindelse. Alligevel syntes vi jo nu —,“ begyndte Moderen, men da hun mærkede Tegn paa Utaalmodighed hos Datteren, fortsatte hun ikke. Og de talte nu en Tid kun om praktiske Ting vedrørende Rejsen og hendes Udstyrelse.

Saasnart Jakobe igen var kommen op paa sit Værelse, gav hun sig i Færd med at lægge sine Sager frem til Indpakning og at samle og gemme hen, hvad der skulde efterlades. En væsentlig Del af dette Arbejde var iøvrigt gjort i Forvejen. Allerede i nogen Tid havde hun i Stilhed gjort Forberedelser til dette nye Opbrud fra Hjemmet, som maaske skulde blive hendes sidste. Blandt andet havde hun omhyggelig ordnet sine Venindebreve, indpakket og forseglet dem og skrevet Afsendernes Navne udenpaa, at intet skulde komme i urette Hænder, dersom hun ikke mere vendte tilbage. Nu gjorde hun det samme med Brevene fra Per. Og da hun skrev Navnet Sidenius udenpaa Pakken, kom hun trods sin triste Stemning til at smile. Saa skulde hun altsaa dog forskaanes for at bære det barbariske Navn!

Kort før Middag blev hun kaldt ned til Fade-ren, der ventede hende for lukkede Døre inde i Biblioteksværelset. Han kyssede hende tavs paa Panden og gav sig straks til at tale om hendes Pengesager. Per omtalte han ikke med et Ord.

„Hvormeget er det, du mener at faa Brug for?“ spurgte han og tog sin Notitsbog frem.

Jakobe nævnte en Sum, der ikke var saa lidt mindre end den, hun havde talt om til Moderen.